

CHƯƠNG XXI: MẶT TRẬN GIẢI PHÓNG GIA TÌNH

Harry, Ron và Hermione đi lên chuồng cú vào tối hôm đó tìm con Pigwidgeon, để Harry có thể gửi cho chú Sirius một lá thư kể chuyện nó đã xoay sở vượt qua được con rồng như thế nào mà vẫn bình yên vô sự. Trên đường đi, Harry kể lại cho Ron nghe tất cả những gì mà chú Sirius đã nói với nó về ông Karkaroff. Mặc dù lúc đầu Ron sững sốt, có vẻ không tin về cái tin ông Karkaroff đã từng là một Tử thần Thực tử, nhưng khi tụi nó đi tới chuồng cú thì Ron lại nói là đúng ra tụi nó đã phải suy ra điều đó.

Ron nói:

“Cũng khóp lắm chứ? Còn nhớ thằng Malfoy nói gì trên xe lửa không, về chuyện ba nó là bồ tèo với ông Karkaroff đó? Bây giờ tụi mình biết là họ đã quen biết nhau ở đâu rồi. Không chừng họ đã cùng đeo mặt nạ diễu hành với nhau ở Cúp Thế giới... Nhưng mà, Harry à, mình nói với bồ điều này, nếu chính ông Karkaroff bỏ tên bồ vô Cốc Lửa, thì bây giờ hẳn là ông cảm thấy ông ngu ngốc biết chừng nào, đúng không? Kế của ông không thành rồi! Bồ chỉ bị trầy trụa sơ sơ! Lại đây... để mình trị nó cho...”

Con Pigwidgeon quá ư mẫn cảm với ý tưởng được đi giao thư đến nỗi nó cứ bay vòng vòng quanh đầu Harry, rúc lên liên miên không dứt. Ron chụp được Pigwidgeon trên không và túm chặt nó cho đến khi Harry gắn xong lá thư vào chân con cú. Nó đem con Pigwidgeon đến bên cửa sổ và nói tiếp:

“Những bài thi khác chắc chắn là sẽ không nguy hiểm lắm đâu, chứ làm sao mà có thể nguy hiểm hơn được nữa chứ? Bồ biết gì không? Mình nhắm là bồ sẽ thắng cuộc thi đấu này đó, Harry, mình nói thiệt mà.”

Harry biết là Ron chỉ nói như vậy để đền bù lại thái độ của mình trong mấy tuần lễ trước, nhưng dù vậy nó vẫn cảm kích cô cùng. Tuy nhiên Hermione lại dựa vào vách chuồng cú, hai tay khoanh trước ngực, cau mày nhìn Ron. Cô bé nghiêm nghị nói:

“Harry còn phải đi một quãng đường dài trước khi vụ thi đấu này kết thúc. Bài thi thứ nhất mà đã hiểm nguy như vậy thì mình không muốn nghĩ tới những bài thi sắp tới chút nào.”

Ron nói:

“Bồ là tia nắng nhỏ tốt lành phải không? Bồ với giáo sư Trelawney cũng nên có lúc kết hợp với nhau.”

Ron quăng con Pigwidgeon vào không trung. Pigwidgeon văng đi một lèo gần bốn thước rồi mới gượng lại được và ngóc đầu bay lên; lá thư gắn vào chân của nó dài hơn và nặng hơn bình thường rất nhiều. Harry không thể nào nhìn không kể một cách chi li cho chú Sirius từng pha gay cấn cách thức nó đã lạng lách, bay vòng quanh rồi bay lắt léo như con Đuôi-Gai Hungary. Tụi nó đứng nhìn theo con Pigwidgeon bay đi mất hút trong bóng tối, rồi Ron nói:

“Thôi, bây giờ tụi mình nên đi xuống lầu để dự bữa tiệc bắt ngờ của bồ đi Harry. Giờ này chắc là anh Fred với anh George đã chôm đủ đồ ăn của nhà bếp rồi.”

Đúng vậy, khi tụi nó vô phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor, thì một trận hoan hô và hò reo lại bùng nổ ra một lần nữa. Trong phòng có cả núi bánh ngọt, còn nước bí rợ và bia bơ thì chỗ nào cũng có. Lee Jordan đã cho nổ nhiều chùm pháo bông Bung Xòe khiến cho không gian đầy những ngôi sao và những tia lấp lánh. Và Dean Thomas, đứa rất giỏi môn vẽ, đã dựng lên mấy tấm biểu ngữ mới đầy ấn tượng, hầu hết đều vẽ hình Harry cỡi chổi thần Tia Chớp bay quanh trên đầu con rồng Đuôi-Gai Hungary, nhưng cũng có hai tấm minh họa Cerdic với cái đầu bốc lửa.

Harry tự lấy thức ăn cho mình; nó hầu như quên bém cảm giác đói cực kỳ là như thế nào. Nó ngồi xuống bên cạnh Ron và Hermione. Nó không thể tin nổi là nó hạnh phúc như vậy; nó đã có Ron trở về bên cạnh, nó đã vượt qua được thử thách đầu tiên, và trong vòng ba tháng nữa nó sẽ không phải đối đầu với bài thi thứ hai.

Lee Jordan cầm cái trứng vàng mà Harry để trên bàn, đặt trong lòng bàn tay của nó để cân nhắc nặng nhẹ:

“Chu choa ời, nặng ghê ta! Mở ra đi, Harry, mở ra nghe? Tụi mình chỉ coi nó có cái gì trong ấy thôi.”

Hermione nói nhanh:

“BẠN ấy phải tự tìm hiểu manh mối bên trong quả trứng một mình thôi. Đó là trường qui mà.”

Harry nói nhỏ cho một mình Hermione nghe:

“Mình cũng đã từng được yêu cầu là phải tự tìm cách vượt qua con rồng một mình mà thôi.”

Hermione toét miệng cười áy náy.

Tiếng nhiều người ủng hộ ý kiến của Jorkins :

“ừ, mở ra đi, Harry, mở đi mà.”

Lee đưa cái trứng cho Harry, và Harry thọc móng tay của nó vô đường rãnh chạy vòng quanh cái trứng và nạy nó ra.

Quả trứng hõm sâu và hoàn toàn rỗng tuếch – Nhưng vào đúng lúc Harry mở ra, thì khắp phòng vang lên một tiếng động khủng khiếp chưa từng thấy, một tiếng khóc than thất thanh rất to. Âm thanh gần giống tiếng than khóc này nhất mà Harry từng nghe qua là âm thanh của ban nhạc đại hòa tấu ma trong bữa tiệc tử nhật của con ma Nick-Suýt-mất-đầu, toàn ban nhạc đã cùng nhau chơi đờn cưa.

Fred đưa hai tay bịt tai lại, thét:

“Đóng nó lại!”

Seamus Finigan trợn mắt ngó cái trứng khi Harry đóng ập nó lại:

“Cái gì vậy? Nghe như là nữ thần báo tử ấy... Có lẽ bồ sẽ phải vượt qua một trong những nữ thần báo tử trong bài thi kế tiếp đó, Harry!”

Neville là đứa đã tái mét và làm đổ những khoanh xúc xích xuống sàn nhà. Nó nói:

“Nghe như ai đó đang bị tra tấn. Bỏ sắp phải chiến đấu với Lòi nguyên Hành hạ đó!”

George nói:

“Đừng có ngu, Neville, điều đó bất hợp pháp mà, Người ta sẽ không được dùng Lòi nguyên Hành hạ với các quán quân đâu. Anh nghĩ âm thanh đó giống như tiếng anh Percy hát... có lẽ em phải tấn công anh khi anh đang tắm, Harry à.”

Fred nói:

“Ăn bánh nhân mút không, Hermione ?”

Hermione nghi ngờ nhìn cái đĩa mà Fred đưa ra mời nó. Fred nhe răng cười:

“Không sao đâu. Anh không có làm gì nó hết á. Em chỉ cần cẩn thận với món kem sữa trứng...”

Neville vừa mới cắn một miếng bánh kem sữa trứng bèn cảm thấy mắc nghẹn và phun nó ra ngay. Fred cười:

“Anh giỡn chút xíu mà, Neville ...”

Hermione lấy một miếng bánh nhân mút. Rồi cô bé nói:

“Anh lấy tất cả những thứ này từ nhà bếp hả anh Fred ?”

Fred toét miệng cười với Hermione và nói:

“Ừ.”

Nó nhái giọng the thé ở âm vực cực kỳ cao của các gia tinh:

“Cứ lấy bất kỳ cái gì cậu muốn lấy, thưa cậu, bất kỳ cái gì ạ! Đám gia tinh thiệt là được việc... mình mà kêu đói bụng là họ đem cho mình cả một con bò nướng.”

Hermione làm như tình cờ hỏi một cách ngây thơ:

“Làm sao anh vô nhà bếp được?”

Fred nói:

“Dễ ợt! Cửa giấu sau một bức tranh vẽ một tô trái cây. Chỉ cần khều khều trái lê làm cho nó cười khúc khích và...”

Đột nhiên Fred ngừng nói, ngờ vực nhìn Hermione, hỏi lại:

“Em hỏi chi vậy?”

Hermione nói ngay:

“Đâu có chi!”

George nói:

“Bộ em muốn thử dắt lũ gia tinh ra ngoài đình công bây giờ sao? Bộ em sắp tung truyền đơn xúi giục lũ chúng nổi loạn hả?”

Nhiều người phá ra cười dòn, Hermione chẳng thềm đáp lại.

Fred cảnh cáo:

“Em đừng có làm cho tụi nó rối tung lên và nói với tụi nó là tụi nó phải được mặc quần áo và được lãnh lương ngen! Em sẽ khiến tụi nó trể nải chuyện nấu nướng cho coi!”

Vừa lúc đó Neville gây ra một sự thay đổi không khí cho vui bằng cách biến thành một con chim hoàng yến.

Fred nói to át tiếng cười ha hả:

“Ồi, xin lỗi ngen, Neville ! Tại món bánh kem trứng sữa mà tụi này đã yếm bùa đó mà.”

Tuy nhiên chỉ trong vòng một phút, con chim rụng hết lông, và ngay khi trở lại lông lá thì con chim lại biến thành Neville, trông hoàn toàn bình thường. Neville cùng cười xòa theo các bạn:

Fred bèn rao to với cái đám đông nho nhỏ để bị kích động này:

“Bánh kem Hoàng yến đây! George và tôi đã phát minh ra – Bảy Sickle một bánh, mại dô!”

Cuối cùng khi Harry cùng với Ron, Neville, Seamus và Dean đi về phòng ngủ của tụi nó thì đã một giờ sáng. Trước khi kéo kín tấm màn quanh cái giường có bốc cọc, Harry để cái mô hình tí hon của con rồng Đuôi-Gai Hungary lên cái bàn đặt cạnh giường, rồi nó ngáp, cuộn tròn người và nhắm mắt lại. Harry vừa kéo mừng, vừa nghĩ, “Hóa ra bác Hagrid cũng có lý, lũ rồng ấy, thực ra, tụi nó cũng tạm được...”

Tháng mười hai bắt đầu bằng những cơn gió và những trận mưa đá. Mặc dù đã được thiết kế như thể luôn luôn ở trong mùa đông, nhưng mỗi khi đi ngang thấy con tàu Durmstrang đậu ở ven hồ, nhấp nhô theo từng cơn gió mạnh, những cánh buồm đen căng phồng in ngược lên nền trời đen, Harry vẫn thấy hên là lâu đài Hogwarts còn có những lò sưởi to và những bức tường dày. Harry nghĩ mấy cái nhà lưu động Beauxbatons cũng có vẻ hơi lạnh lẽo. Nó nhận thấy lão Hagrid thường xuyên cho đàn ngựa của bà Maxime uống món rượu chế bằng mạch nha. Làn khói tỏa lên từ những cái máng ăn trong góc khu chăn thả của chúng cũng đủ làm cho cả lớp học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí lằng lằng say. Điều này hơi bị rách việc, bởi vì tụi nó vẫn còn phải chăm sóc mấy con quái tôm và cần đến đầu óc sáng suốt khi quanh quẩn bên lũ quái tôm đó.

Lão Hagrid nói với đám học trò run lập cập trong giờ học kết tiếp giữa mảnh vườn bí rợ lộng gió:

“Tôi không biết chúng có ngủ đông hay không nữa. Tôi nghĩ là chúng ta cứ thử coi chúng có khoái một chỗ trú thân không... Chúng ta cho chúng tá túc trong mấy cái hộp này...”

Bây giờ thì chỉ còn lại chừng mười con quái tôm mà thôi. Hiển nhiên là cái khát vọng giết nhau của chúng không được chúng thực hành triệt để. Mỗi con quái tôm bây giờ dài tới hơn một thước tám. Bộ áo giáp dày mo của chúng, cặp giò lật đật mạnh mẽ của chúng, cái đuôi

cứ nháng nổ ra lửa, vòi chích và vòi hút của chúng cùng kết hợp với nhau làm cho lũ quái tôm trở thành những thứ gớm ghiếc nhất mà Harry từng nhìn thấy trên đời. Cả đám học trò chán nản nhìn những cái hộp bụi chẳng mà lão Hagrid bùng ra, cái nào cũng được lót gổ nệm chăn bông!

Lão Hagrid nói:

“Chúng ta chỉ cần dắt chúng vô đây rồi đây nấp lại, và chúng ta sẽ xem chuyện gì xảy ra.”

Nhưng sau khi lũ học trò đã toát mồ hôi, thì nhận ra lũ quái tôm ấy chẳng thêm ngủ đông gì hết, và cũng không tỏ ra cảm kích chút nào với những gổ bông chăn nệm nhét trong hộp và bị đóng đinh nhốt lại. Chẳng mấy chốc lão Hagrid phải quát thét lên:

“Đừng hoảng sợ, yên nào, đừng hoảng sợ chứ!”

Ấy là lúc lũ quái tôm nổi xung lên dẫm đạp loạn xạ trong mảnh vườn bí rợ đang vương vãi những mảnh vụn nén đầy cảm hờn của mấy cái hộp tan tác.

Hầu hết lũ học trò – mà cầm đầu là bọn Malfoy, Crabbe và Goyle – đã lĩnh vô trong căn chòi của lão Hagrid bằng cửa sau và tự giam mình luôn trong đó. Tuy nhiên Harry, Ron và Hermione vẫn ở trong số những học sinh còn ở lại ngoài sân để giúp lão Hagrid. Họ cùng nhau tìm cách kềm chế và trói lại chín con quái tôm với cái giá là những vết trầy và phỏng, còn con thứ mười thì vẫn cố lý ở ngoài vòng cương tỏa.

Ron và Harry dùng đũa phép của tụi nó bắn những tia sáng nhá vào con quái tôm ngoan cố. Con quái tôm này đang tiến về phía tụi nó với vẻ dọa dẫm, vòi châm của nó cong vòng, rung lên trên lưng. Lão Hagrid thét:

“Đừng làm cho nó sợ! Chỉ cần trông dây thừng lên vòi nó, như vậy nó sẽ không làm bị thương mấy đứa khác.”

Ron tức giận hét:

“Dạ, tụi con không muốn chuyện đó đâu.”

Nó và Harry đi lùi trở về căn chòi của lão Hagrid, vẫn giữ con quái tôm cách một khoảng bằng mấy tia lửa vẫn nháng ra từ đầu đũa.

“Chà, chà, chà... cái trò này trông quả là vui.”

Cô Rita Skeeter đang dựa lưng vào hàng rào khu vườn của lão Hagrid, đứng xem cái vụ lộn xộn rồi beng này. Hôm nay cô ta mặc một cái áo trùm dày màu đỏ tươi viền lông tím quanh cổ, và cái túi xách tay bằng da cá sấu đeo trên cánh tay.

Lão Hagrid lao người tới trước chặn đầu con quái tôm đang dồn Ron và Harry vô góc và lão quật con quái tôm ngã ngay đơ; một tiếng nổ nháng lửa ra từ đuôi nó làm héo quắt mấy cây bí rợ gần đó. Lão Hagrid vừa trông dây thừng qua vòi của con quái tôm và thít chặt lại, vừa hỏi cô Rita Skeeter :

“Cô là ai?”

Cô Rita tươi cười với lão Hagrid khiến mấy cái răng vàng sáng chói và trả lời:

“Rita Skeeter, ký giả Nhật báo Tiên tri .”

Lão Hagrid hơi cau mày trong lúc giải quyết dứt điểm con quái tôm đã phần nào nhũn nhận biết điều, lão nhét nó vô chung với mấy con quái tôm khác và nói:

“Tôi tưởng cụ Dumbledore đã nói là không cho phép cô vào trong khuôn viên trường nữa mà.”

Cô Rita làm như thể cô không hề nghe lão Hagrid nói gì cả. Cô ta cười toe toét còn rạng rỡ hơn nữa và hỏi:

“Mấy sinh vật kỳ lạ này kêu là gì vậy?”

Lão Hagrid lầu bầu:

“Quái Tôm Đuôi Nổ “

“Vậy hả?”

Cô Rita kêu lên, rõ ràng là hứng thú vui vẻ lắm.

“Tôi chưa bao giờ nghe nói tới chúng... Chúng ở đâu ra vậy?”

Harry nhận thấy một màu đỏ xuất hiện và dâng lên dưới đám râu rậm rì của lão Hagrid, trái tim Harry chùng xuống. Lão Hagrid đã kiếm ở đâu ra lũ quái tôm đó chứ? Hermione dường như cũng đang suy nghĩ theo chiều hướng này. Cô bé nói nhanh:

“Tụi nó thú vị quá hén? Phải không, Harry ?”

Chân cô bé dẫm lên chân Harry, Harry kêu:

“Cái gì? Ờ phải... ờ... thú vị lắm.”

“A, em ở đây hả, Harry ?”

Cô Rita Skeeter nhìn quanh và thấy Harry .

“Vậy ra em rất thích môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí phải không? Đây là một trong những môn học em thích nhất phải không?”

Harry khẳng định:

“Dạ.”

Lão Hagrid tươi cười với nó.

Cô Rita nói:

“Thiệt là dễ thương. Thiệt là dễ thương.”

Cô hỏi thêm lão Hagrid :

“Dạy học lâu chưa?”

Harry nhận thấy mắt của cô Rita đảo qua Dean (mặt bó bị một vết xước vắt ngang một bên má), đến Lavender (áo đầm của cô bé này bị cháy xém), rồi đến Seamus (nó đang sẵn

sóc mấy ngón tay bị phỏng), và rồi ngó tới cửa sổ của căn chòi, ở đó đang tụ tập đám học sinh còn lại của lớp học, tụi nó đang in mũi vào cửa kính, xem tình hình có sáng sửa lên chưa. Lão Hagrid nói:

“Tôi dạy được hai năm rồi.”

“Dễ thương quá... Tôi thấy ông không thích được phỏng vấn, đúng không? Có thể chia sẻ một ít kinh nghiệm của ông về những Sinh vật Huyền bí không? Tờ Tiên tri có một cột báo về động vật vào mỗi thứ tư, tôi chắc chắn là ông có biết. Chúng tôi có thể đăng những bài đặc biệt nói về... ờ... mấy con quói tum đuôi bùm này.”

Lão Hagrid hăng hái đính chính:

“Những con Quái Tôm Đuôi Nổ . Ờ... được... sao lại không?”

Harry cảm thấy chuyện này không lành rồi, nhưng cũng chẳng có cách gì thông tin với lão Hagrid mà không bị cô Roberts nhìn thấy, thành ra nó đành đứng đó mà theo dõi trong yên lặng khi lão Hagrid và cô Rita sắp xếp một cuộc hẹn trong tuần ở quán rượu Ba Cây Chổi Thần để thực hiện một cuộc phỏng vấn dài khá hay ho. Lúc đó chuông reo trong lâu đài, báo hiệu hết giờ học. Khi Harry, Ron và Hermione đi về tòa lâu đài, Rita vui vẻ gọi với theo:

“Thôi, tạm biệt nhà, Harry ! Hẹn gặp lại vào đêm thứ sáu nhé, ông Hagrid !”

Harry nói thầm:

“Cô ta sẽ bóp méo mọi thứ về bác ấy cho coi!”

Hermione liều lĩnh nói:

“Chỉ mong sao bác ấy không nhập khẩu lậu mấy con quái tôm hay làm chuyện phi pháp nào đó.”

Tụi nó nhìn nhau – Đó chính là cái điều mà rất có thể lão Hagrid đã làm.

Ron an ủi:

“Bác Hagrid từng vương vô cả đồng chuyện rắc rối trước đây mà cụ Dumbledore vẫn không bao giờ đuổi bác ấy. Điều tệ nhất có thể xảy ra là bác Hagrid sẽ phải dẹp đi lũ quái tôm. Ủa, xin lỗi... mình nói điều tệ nhất hả? Ý mình nói là điều tốt nhất chứ!”

Harry và Hermione cùng bật cười và cảm thấy phấn khởi lên được một chút, bèn rủ nhau đi ăn trưa.

Hai tiết học môn Tiên tri chiều hôm đó, Harry hoàn toàn thích thú; tụi nó vẫn còn học bản đồ các tinh tú và tiên đoán, nhưng giờ đây nó và Ron đã lại là bạn với nhau, mọi thứ lại trở nên mắc cười hết sức. Giáo sư Trelawney đã rất hài lòng với hai đứa nó từ khi tụi nó tự tiên đoán cái chết khủng khiếp của chính mình. Nhưng rồi cô nhanh chóng cau tiết lên khi tụi nó cười khẩy đang lúc cô giải thích những cách thức khác nhau mà sao Diêm Vương có thể can thiệp vào cuộc sống hàng ngày. Cô nói với giọng thì thào huyền bí không giấu giếm được sự khó chịu quá rõ ràng:

“Tôi nghĩ là một số người trong chúng ta...”

Cô nhìn Harry trừng trừng đầy ngụ ý:

“... có thể sẽ bớt lông bông đi nếu họ thấy được cái mà tôi đã nhìn thấy trong suốt cuộc chiêm nghiệm quả cầu pha lê của tôi vào tối hôm qua. Lúc đó tôi ngồi ở đây, miệt mài việc kim chỉ, bỗng nhiên có một sự thôi thúc mạnh mẽ khiến tôi phải tỉnh thị sáng ý của quả cầu. Tôi đã đứng dậy, đến ngồi trước quả cầu, tôi đã nhìn vào chiều sâu trong suốt pha lê... và các trò có biết tôi nhìn thấy cái gì đang chăm chú nhìn ngược lại tôi không?”

Ron thì thầm trong hơi thở:

“Chắc là một con dơi già xấu hoắc đeo kiếng bự quá cỡ chứ gì?”

Harry ráng nhin cười để giữ nét mặt nghiêm trang. Giáo sư Trelawney nói tiếp:

“Tử thần, các trò ạ.”

Cả Parvati và Lavender đều đưa tay lên bụm miệng, trông hãi hùng ra mặt. Giáo sư gật đầu với vẻ uy nghi đường bệ:

“Đúng vậy, Tử thần đến, đến gần hơn, bay quần quần trên cao như con kền kền, sà xuống thấp dần... thấp dần xuống tòa lâu đài...”

Giáo sư trừng trừng nhìn Harry một cách chăm chọc trong khi Harry ngoác miệng ngáp một cái dài không thềm che đậy.

Cuối cùng, sau khi leo xuống cái cầu thang treo bên dưới phòng học của giáo sư Trelawney, hít trở lại không khí trong lành bên ngoài, Harry nói:

“Kể ra cũng có thể gây ấn tượng đậm hơn nếu như cổ đã không làm cái chuyện đó cỡ tám chục lần trước đây. Nhưng nếu cứ mỗi lần cổ nói mình sắp chết mà mình đều lăn đùng ra chết giấc được thì chắc mình đã thành một ca y khoa kỳ diệu rồi.”

Ron cười giòn khi đi ngang con ma Nam tước Đẫm máu đang đi ngược chiều với tụi nó, đôi mắt mở to trừng trừng hết sức tang tóc.

“Lúc đó bồ sẽ thành một loại ma siêu hạng. Ít nhất thì tụi mình cũng khỏi phải làm bài tập. Còn mình hy vọng lúc đó Hermione sẽ bị giáo sư Vector giao cho hàng đống bài tập về nhà. Khi nào Hermione phải làm bài mà mình khỏi phải làm thì mình khoái lắm...”

Sau đó tụi nó đi kiểm Hermione, nhưng cô bé không có mặt trong phòng ăn cũng không có mặt trong thư viện. Người duy nhất ở trong thư viện lúc đó là Viktor Krum. Ron lảng vảng sau mấy kệ sách một hồi, theo dõi Krum, thì thầm tranh cãi với Harry xem tụi nó có nên đến gần Krum để xin chữ ký không... Nhưng rồi nhận ra có sáu bảy nữ sinh lấp ló sau dãy kệ sách kể bên cũng đang thảo luận đề tài tương tự; Ron bèn mất hứng.

Khi nó và Harry quay trở lại phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Ron vẫn còn thắc mắc:

“KHông biết Hermione ở đâu nhỉ?”

“KHông biết... Ba lớp ba liêu.”